

zocht, zonder iets te vinden, zoodat we begonnen te gelooven, platzak, of liever met leege doozen, thuis te zullen komen. Maar Fortuna was ons toch niet geheel ongezend: in een groepje jonge eiken vonden wij een zevental kevers, vier mannetjes en drie wijfjes. Aan een stammetje, vlak aan den weg, zagen wij het eerst, ongeveer een meter van den grond, een wijfje en een mannetje zitten. Nu de overige stammen onderzocht! En ja, een paar boomen verder weer een paartje, die spoedig in de doos verdwenen waren. Ik had nog geen twee passen gedaan, om een naburigen stam te beschou-

wen, of ik hoor achter mij iets vallen; ik kijk om, en.... twee mannetjes lagen op den grond. Zij hebben n.l. de gewoonte om, wanneer men hen nadert, en zij ons bemerken, zich te laten vallen. Aan één boom vond ik dus vier kevers, waarvan het eene mannetje bij meting eene lengte van precies $7\frac{1}{2}$ cM. bleek te bezitten; de andere waren kleiner.

Opgewekt zetten we onzen tocht voort en bereikten spoedig den Soerenschen grintweg, die ons weer naar huis leidde.

Apeldoorn, 30 Juni '98.

G.

Vernuftige Dieren.

Van Lorre.

Het volgende kan misschien dienen als een bijdrage voor hen die onderzoeken, of ook dieren verstand hebben, en hoeveel en wat ze werkelijk leeren kunnen.

Eenigen tijd geleden kocht ik een blauwvoorhoofd-amazone, die nu ongeveer $1\frac{1}{2}$ jaar oud zal zijn.

In den natuurstaat bootsen verscheidene vogels, verschillende geluiden na, dus het kan ons niet al zeer verbazen, dat deze „kunst” door den omgang met menschen ontwikkeld wordt. Wel zou men er zich in kunnen verdiepen, hoe het komt, dat vele sprekende vogels zoo juist een of ander woord te pas kunnen brengen, maar het is niet juist over deze eigenschap van onze papegaai, dat ik spreken wilde. Wel over een proef, die boven verwachting goed geslaagd is. Met inspanning en geduld hebben wij Lorre geleerd kleuren te onderscheiden. Hij kent er nu zes en is bezig de zevende (paars) te leeren. Het dier toonde reeds spoedig voorliefde voor sterk sprekende tinten, vooral geel en rood. Hield men iets, dat een van deze twee kleuren vertoonde, voor de kooi, dan kwam hij er dadelijk op af en beproefde het met de poot te grijpen.

Toen hij geheel mak was en uit de kooi kwam, legden wij wel eens een gekleurd lapje of kluwetje neer. Was het dof gekleurd of zwart, dan bleef het liggen. Op rood en geel stapte hij steeds met een soort van vreugdekreet af. Ook helder wit trok hem eenigszins aan, hoewel in veel mindere mate. Iets dergelijks had ik eens vroeger bij een kat ontdekt, die geen roode doek kon zien, zonder er op te willen liggen.

Ik besloot bij den vogel dezelfde proef te nemen, die ik toen tevergeefs had gedaan n.l. de kleuren te leeren onderscheiden, en ziet, het gelukte! Ik

begon met een geel, rood en wit lapje, wees iedere kleur afzonderlijk aan en noemde duidelijk den naam. Dit deed ik eenige keeren achtereen, steeds het lapje opnemende, dat ik bedoelde.

Toen liet ik Lorre de vrije keus. Hij nam geel; ik zeide, hoe de kleur heette. Daarna gaf ik hem beurtelings rood en wit en nog dienzelfden dag kende hij deze drie kleuren goed, niet alleen met lapjes, maar ook met doosjes, kluwen wol, borstplaat, enz. Ik had gedacht, met nieuwe voorwerpen weer van meet af aan te moeten beginnen, maar dit was niet noodig, ik bemerkte daaruit, dat hij werkelijk aan de kleuren, niet aan de stof gedacht had. Nu was het moeilijkste gebeurd. Toen hij dit goed kon, zonder zich te vergissen, kwam er telkens iets nieuws bij. Nu kent hij geel, rood, wit, blauw, groen en zwart. Opmerkelijk is het echter, dat, als hem alle zes kleuren tegelijk worden voorgelegd, hij in de war raakt. Uit meer dan drie kleuren, kan hij niet de juiste kiezen, of hij moet al bijzonder goed gestemd zijn.

Wij zijn nu weer met een nieuwen proef bezig, waarvan ik nog niet zeggen durf, of ze gelukken zal. Den eenen keer gaat het heel goed, den anderen volstrekt niet. Wij hebben een boek, waar zeer goede, gekleurde afbeeldingen van dieren in staan, honden, katten, duiven, enz., enz. Alleen de kat scheen hij te kennen, want toen ik hem dit plaatje eens liet zien, riep hij uit zich zelf: miauw. Een wandkalender, in den vorm van een papegaai, scheen hem bijzonder te bevallen. Hij kraamde er alles tegen uit, wat hem te binnen viel; „zoek Lorre, lekkers hebben? Braaf. Lekker Lor,” en zoo al meer.

Nu kent hij van eenige dieren de geluiden. Ik zocht een haan op en zeide „kukeleku,” Lorre herhaalde dit. Toen leerde ik hem met de poot aanwijzen. Maakte ik nu het geluid van den haan,

dan tikte hij er op met den poot. Zoo ging het met de duiven, kippen en den hond. Bij een plaatje met met konijnen riep hij „miauw”, marmotjes schijnt hij ook voor poesjes aan te zien. Plaatjes kijken schijnt hem spoediger te vervelen als kleuren uitzoeken. Als ik bemerk, dat hij niet voor leeren gestemd is, laat ik hem met rust, anders moet hij iederen dag een minuut of wat zijn kunst vertoonen.

Van Poes.

Het staat bij velen nog als een paal boven water, dat de hond aan zijn meester, de kat aan haar huis hecht. De ondervinding spreekt dit vaak tegen. Ik had indertijd een poes, die zoo buitengewoon aan mij gehecht was, dat het dikwijls lastig werd. De omstandigheid, dat ik haar eens gered had, droeg daar misschien het hare toe bij.

Ze was een uit een nest van vier. Op een goeden morgen komt moeder poes op de kamer, waar ik me kleedde en beduidde mij zoo in het ooglopend, dat zij me mede wilde hebben, dat ik haar zoo spoedig mogelijk volgde. Het mooiste van de vier kleintjes (Mop heette ze later) lag in een groote schaal melk te spartelen en was op het punt te verdrinken. De dankbaarheid van de moeder was groot. Misschien heeft ze haar kind wel op mij gewezen als hare edele redster, tenminste Mop was, zooals men dat noemt, niet van mij af te slaan. En toch waren alle huisgenooten even goed voor haar en was er voor zoo ver ik weet geen reden, waardoor ik haar uitverkorene kon worden. Ze waakte over mij met nauwlettenden zorg; zelfs als iemand me een hand gaf, zat Mop ernstig toe te zien, of het ook kwaad kon. Den dokter kon ze niet uitstaan, omdat ik eens geschreeuwd had, toen hij mij een kies trok. Wij maakten van die aanhankelijkheid heele vertooningen. Ik begon dan zoogenaamd te huilen, om te laten zien, hoe wanhopig Mop dan werd, en hoe hij streelde en vleide om mij te troosten. Ik werd geslagen en schreeuwde „au.” Mop werd dan geweldig boos, maar dit spelletje werd als gevaarlijk opgegeven, toen hij werkelijk iemand ernstig gewond had. Als 't kalf verdronken is... enz. nietwaar?

Als ik de kamer uitging en de deur achter mij sloot, begon poesje geweldig te miauwen en krabbelde aan de deur. Als ik uit logeeren was, wilde zij in de eerste dagen eten noch drinken en bij mijn terugkomst werd ik buitengewoon hartelijk verwelkomd. Het trouwe dier is op treurige wijze aan haar eind gekomen.

Wegens eene ernstige ziekte van eene der huisgenooten, huurden wij een villa in eene schoone streek van Gelderland, dicht bij een dennenbosch en tegenover een heuvel met mooi houtgewas. Aan den anderen kant iets lager gelegen, waren de

woningen van daglooners en handwerkslieden, o.a. een stucadoor met 2 of 3 knechts. Een daarvan heeft zonder het te willen, Mop's krankzinnigheid op zijn geweten. Het stond bij ons vast, dat poesjes verstand gekrenkt is geweest. Ze ging altijd mede uit en volgde mij als een hond. Bij de hoofdstraat, waar het veel drukker was, keerde zij terug of bleef een poosje wachten. Eens beklom ik de heuvel, om een paar schetsjes van de kleine huisjes te nemen, natuurlijk op den voet gevolgd door mijne onafscheidelijke gezellin, toen van den anderen kant een knecht van den stucadoor in zijn witte pakje vroolijk zingende aankwam. Hij nam beleefd zijn pet af en wilde juist iets zeggen — ik denk over 't fraaie weder — toen de kat plotseling als een dolle op hem aanvloog en ik de grootste moeite had om te verhinderen, dat zij hem een ongeluk toebreacht. Dat de man haar nog een flinken schop gaf, kon ik hem niet zoo kwalijk nemen. Mijne verontschuldigingen nam hij goedmoedig aan, maar toen de kat weder een dreigende houding aannam, zocht hij zijn heil in de vlucht. Natuurlijk mocht Mop nu geruimen tijd niet meer meê, er werd zelfs over gesproken haar dood te schieten. Maar er was geen enkel bewijs van dolheid, wel zooals ik reeds zeide van krankzinnigheid, hoe dwaas dit ook schijne. Niemand mocht mij meer aanraken. Als ze iets wits door de boomen zag schemeren, ging ze voor mij staan, streelde mij en stelde zich in postuur. De andere huisgenooten mochten zichzelf beschermen. Eindelijk werd zij voor iedereen gevaarlijk en het doodvonnis werd ondertekend. Maar ziet, op het laatste oogenblik kwam er gratie. Een der burens, kon haar gebruiken voor de muizenjacht. Ze werd in een schuur opgesloten en deed goed haar plicht, en was bij tijden weer heel vriendelijk.

Toen wij weder vertrokken waren lazen wij in de courant, dat bij den heer C. een felle brand was uitgebroken. Allen werden gered, alleen een kat, die in de schuur was opgesloten, kwam in de vlammen om. Die kat was onze Mop.

Rotterdam.

H. KRIEBEL.

Een Entomologen-club.

Op initiatief van den heer Waterschoot van der Gracht (zie D. L. N. 3de Jaarg. blz. 199), is te Amsterdam een vereeniging van beoefenaren en liefhebbers der insektenkunde tot stand gekomen. Het doel der vereeniging is, vriendschappelijke bijeenkomsten te houden tot onderlinge hulp en voorlichting. Voorloopig zullen zes bijeenkomsten per jaar gehouden worden, zoo noodig, kan dit aantal vermeerderd worden. Het bestuur wordt gevormd door de heeren Dr. J. Th. Oudemans, president, Dr. J. C. H. de Meyere vice-president en Jac. P. Thijssse, secretaris-penningmeester. De laatste heeft niet veel te doen, daar geen notulen worden gehouden en de contributie uiterst gering is. Alleen zal het hem aangenaam wezen, met entomologen in en om Amsterdam, die nog geen lid der vereeniging zijn, in connectie te treden en hen op te wekken, de bijeenkomsten bij te wonen. Zijn adres is Brederodestraat 1, Amsterdam. T.